

28) Představa z kategorie zázraků

„Mámo, já jsem ti zametla kuchyň, dáš mi korunky?“

Upřímně řečeno, podobně jako většina maminek i já trpím utkvělou představou, že děti mají vidět, co je třeba udělat, a pak samy přijdou a z lásky k rodičům budou s úsměvem pomáhat. Ale jak je to naučit? Vlastním příkladem? Uplácením? Tresty? Přesvědčováním? Rozkazy? Výčitkami? Navzdory tomu, že jsem pročetla řadu příruček, nevím. Dospěla jsem k názoru, že děti rády pomohou, ale nerady pomáhají. Práce každodenní, nezajímavá a déletrvající musí mít v pozadí hnací motor v síle dle povahy dítěte – trest, nepříjemnost, pochvalu nebo odměnu. Ovšem vyladění takového hnacího motoru je umění, za které by měli dávat vysokoškolský diplom.

„Mámo, já pořád uklízím a Hanka mi vůbec nepomáhá.“

„Mámó, Zuzka vůbec neuklízí!“

K tomu podotkne táta: „Už jsi to u nich v pokoji viděla? Tam je to, jak když buchne granát.“

„Holky, holky, to si opravdu neumíte v pokoji uklidit? Vždyť to tu je jako v chlívku a ne u holčiček.“

Příliš slabý argument...

„Když ona mi vůbec nepomáhá uklízet,“ ozve se dvojhlasně odpověď.

Pak vstane táta: „Mně se zdá, že asi nestihnete večerníček, když se s tím úklidem tak loudáte. A co u kluků, Jirko, už tam máte uklizeno?“

„Ne, ale když holky to u nás hrozně rozházely.“

„Hele, nemluv a dej se do toho!“

Těsně před pohádkou všichni přiběhnou: „Už to máme uklizeno.“ A my s tátou většinou přikývneme, jako že jim věříme, i když je nám jasné, že bližší kontrola by odhalila smetiště papírů v šuplíku, šroubky a matičky v koberci,

hračky přikopnuté za válendu, sadu autíček a nejméně dvě knihy v Jiříkově posteli nebo sušenku u Martina pod polštářem.

Můj další problém je v tom, že většinu prací zastane Zuzka a v pokoji u kluků Martin, avšak Hanka s Jirkou se jen tu a tam připojí a vzbudit jejich zájem je velmi obtížné.

„Mámo,“ řekla mi onehdy Hanka při cestě ze školky, „my bysme taky chtěli mončičáka.“

„Mončičák“ byl v té době hit současné dětské touhy. Takové malé roztomilé chlupaté zvířátko – něco mezi kočkou a opicí, které si strká palec nebo dudlík do pusy a rozhodně v začátcích nepatřilo mezi laciné hračky.

„To nevím. Je moc drahý, a kdybych vám koupila jen jednoho, hádali byste se o něj.“

„Ale my bysme se vůbec nehádali, my bychom si ho půjčovali...“

Táta tedy sehnal mončičáka, ale věnovat ho dětem jen tak, to se mi nechtělo. Postavila jsem ho do skříňky za sklo a zchladila rozzářené dětské oči oznámením, že si na něj musí našetřit. Okamžitě všichni přiběhli s kasičkami.

„Ne, ne, takhle by to nebyla žádná zásluha,“ odmítla jsem jejich prasátka a vyndala jsem nastříhané dětské peníze, určené na hraní.

„Za každou práci nebo pomoc v domácnosti a Martinovi za každou jedničku, kterou přinese ze školy, budu dávat tyhle korunky a až si našetříte, dejme tomu, čtyři stovky, dostanete mončičáka.“ Pak jsme společně zasedli a sepsali ceník domácích prací. Jenže po opadnutí prvního nadšení stejně zase nejvíc pomáhá Zuzka a ostatní jen tu a tam.

„Zkus to s nimi přes televizi,“ navrhl mi táta, když viděl, jak marně namáhám své mozkové závity.

„Každý, kdo vyluxuje aspoň jeden pokoj, může se v sobotu po večerníčku koukat na Ztroskotance,“ zkusila jsem jeho nápad. A opravdu. Jirka se přihlásil o největší pokoj.

Sice kvalita odvedených prací není občas nejlepší, jako třeba včera, kdy jsem z umytých holínek vylila dvě deci vody, ale to se časem spraví. A kdo ví – snad přede jen jednou některé z mých dětí přijde a chopí se práce jen tak z dobrého pocitu, že pomáhá rodičům... I když – zázraky prý se nedějí.